Kāpt kalnā

Madonas dekanāta – Alūksnes, Cesvaines, Ērgļu, Gulbenes, Jaunkalsnavas, Lubānas, Madonas, Pļaviņu Romas katoļu draudžu – izdevums

2026
JŪNIJS

"Es paceļu acis pret kalniem – no kurienes nāks man palīdzība? Mana palīdzība no Kunga, kurš radījis debesis un zemi." (Ps 121)

JĒZUS SIRDS NOSLĒPUMS

Jēzus Sirds noslēpums nav tikai šī labā, sirds degsmes pilnā individuālā dievbijības forma, kas noteiktos laikmetos ir guvusi ievērojamu popularitāti. Tas patiešām ir noslēpums — nevis tādēļ, lai cilvēkā izraisītu vienīgi psiholoģisku aizkustinājumu par Jēzus nāvi, bet gan vispirms tāpēc, ka tas ir viens no būtiskākajiem mūsu ticības aspektiem Kristum — patiesajam Dievam un patiesajam cilvēkam.

Lai to saprastu, Bībeles tradīcijā ir jāiedziļinās vārda „sirds" nozīmē. Sirds galvenokārt nenorāda uz fizisku orgānu. Tā neapzīmē vienkārši dzīvības spēku. Daudz precīzāk sirds apzīmē cilvēkā esošo spēju komunicēt, atvērties otra klātbūtnei, dalīties savā visdziļākajā būtībā ar otra visdziļāko būtību. Sirds apzīmē cilvēku tiktāl, ciktāl viņš spēj atvērties, uzņemt, satikties un sazināties ar otru cilvēku. Sirds, var teikt, ir kopības spēja.

Tāpēc apustulis Jānis savā Evaņģēlijā, aprakstot Jēzus nāvi, īpaši vēlas pateikt, ka Viņa sāns tika atvērts. Tas nozīmē, ka patiesā Dieva un cilvēka satikšanās un patiesā kopība tiek sasniegta brīdī, kad izplūst asinis un ūdens — zīme pilnīgajai kopībai, kuru Kristus ar savu nāvi ir iedibinājis ar visu cilvēci.

Tātad sirds apzīmē spēju stāties kopībā un satikties ar citiem. Un Kristus gadījumā tam ir ārkārtīgi liela nozīme ticībā, jo mēs ticam, ka viss, ko Tēvs mums vēlējās pateikt un Dievs gribēja mums atklāt, ir gājis caur Jēzus Kristus sirdi. Tad saprotam, ka cilvēka sirds apzīmē arī visu Kristus apziņu, Viņa gribu, vēlmes un visu Viņa mīlestību uz mums.

Viņa cilvēcība ir attiecībās ar katru cilvēku. Kristus Sirds ir saikne; tas ir punkts, kurā cilvēku individuālās eksistences, kas Jēzum Kristum ir jāpestī, saplūst kopā kā vienā komūnijā.

Tātad visu, ko saņemam no Dieva, mēs saņemam caur Jēzus cilvēcisko Sirdi. Visa atklāsme zināmā veidā tiek dota un piedāvāta caur Jēzus cilvēcisko Sirdi. Un, ja tā drīkst teikt, arī viss cilvēces liktenis ir saistīts ar Kristus Sirds visdziļāko būtību.

Tāpēc ir teikts, ka Jēzus Kristus Sirds ir pasaules sirds. Tas jāsaprot vistiešākajā, visprasīgākajā un visreālistiskākajā nozīmē. Tādēļ Evaņģēlijā varam saprast visu, ko Viņš mums māca par Jēzus Sirds noslēpumu: „Es Tevi slavēju, Tēvs, Debesu un zemes Kungs, ka Tu to esi apslēpis gudrajiem un saprātīgajiem, bet atklājis mazajiem."

Tā ir Kristus Sirds, kas priecājas šajā brīdī, jo Jēzus izjūt, ka Viņa Sirds — visa Viņam piemītošā spēja mīlēt cilvēkus, savus mācekļus, visus tos, kas ir ap Viņu, un mīlēt cilvēkus visos laikmetos — ir vieta, kur dzimst atklāsme par visu, ko Tēva Sirds vēlējās darīt zināmu.

Tajā brīdī Jēzus var piebilst: „Visu man ir nodevis mans Tēvs." Un patiesi — Jēzus Kristus Sirdī ir apslēpti visi Dieva gudrības

un atziņas dārgumi. Tos esam saņēmuši caur Kristus Sirdi.

Un Jēzus turpina: „Neviens nepazīst Dēlu kā vien Tēvs, un neviens nepazīst Tēvu kā vien Dēls un tas, kam Dēls vēlas Viņu atklāt." Tādējādi Viņš parāda, ka Jēzus Kristus cilvēciskā Sirds patiešām ir krustpunkts un centrs visam Dieva atklāsmes un pestīšanas ieceres noslēpumam.

Pēc tam ar diviem tēliem Jēzus rāda, kā šī Sirds — Viņa paša Sirds — veido saikni starp cilvēkiem. Viņš saka: „Ņemiet uz sevi manu jūgu."

Jūgs ir tas, kas nodrošina kopīga darba saskaņotību un vienotību. Savā ziņā Kristus jūgs ir tieši Viņa Sirds spēja piesaistīt mūsu sirdis savai Sirdij.

Jēzus piebilst: „Jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm." Nevis tāpēc, ka mēs pie Kristus tiktu atbrīvoti no visa darba, bet gan tāpēc, ka no brīža, kad Kristus Sirds kļūst par atklāsmes vietu un visas Dieva mīlestības avotu, tā kļūst arī par kopības vietu. Un tieši tur dvēsele var atrast patiesu atvieglojumu un īstu atpūtu.

Jo tajā brīdī sirds vairs nealkst tikai pēc individuālas laimes, nemeklē tikai savu attīstību un vēlmju piepildījumu.

Tas, ka Kristus Sirdij ir jāatmostas mūsu dzīvē, nozīmē tieši to, ka sirds ir radīta kopībai — cilvēka un Dieva kopībai, kā arī cilvēku savstarpējai kopībai vienā Dieva Sirdī.

Priesteris **Māris Ozoliņš**

JAUNI NOMINĀTI PRIESTERIEM

25. maijā priesteru konferences laikā Rīgas arhibīskaps metropolīts Zbigņevs Stankevičs izsniedza jaunus nominātus priesterim Henrikam Rektiņam un priesterim Ingaram Stepkānam. Saskaņā ar tiem kalpošanas vietas abiem priesteriem mainīsies.

Henriks Rektiņš tiek atbrīvots no OGRES SVĒTĀ MEINARDA ROMAS KATOĻU DRAUDZES un SALASPILS ROMAS KATOĻU DRAUDZES vikāra pienākumu pildīšanas un tiek iecelts par GULBENES ROMAS KATOĻU DRAUDZES, ALŪKSNES ROMAS KATOĻU DRAUDZES un JAUNPIEBALGAS ROMAS KATOĻU DRAUDZES prāvestu ar dzīvesvietu Gulbenē, Gaitnieku ielā 14.

Savukārt Ingars Stepkāns tiek atcelts no GULBENES ROMAS KATOĻU DRAUDZES, ALŪKSNES ROMAS KATOĻU DRAUDZES un JAUNPIEBALGAS ROMAS KATOĻU DRAUDZES prāvesta un Madonas dekanāta dekāna pienākumu pildīšanas un tiek nozīmēts par OGRES

Dorotas Zabžeskas zīm.

SVĒTĀ MEINARDA ROMAS KATOĻU DRAUDZES viceprāvestu ar dzīvesvietu Ogrē, Meža prospektā 1.

Redakcija

"CILVĒKI UN IZAICINĀJUMI PALIEK ATMIŅĀ VISILGĀK"

Madonas Valsts ģimnāzijas šā gada absolvente Paula Madžule (attēlā) ir skaists piemērs tam, ka skolas gadi nav tikai atzīmes un sasniegumi. Tie ir meklējumu, izaugsmes un personības veidošanās gadi. Paula savā ceļā apvieno gan zinātkāri un neatlaidību, gūstot panākumus zinātniskajos lasījumos un mācību priekšmetu olimpiādēs, gan saglabā dzīvu saikni ar brāļiem un māsu, klasesbiedriem, kā arī draugiem Madonas katoļu draudzē.

Kā tu raksturotu savus gadus ģimnāzijā — kas paliks atmiņā visspilgtāk?

Paula: — Man ģimnāzijas gadi asociējas ar ļoti intensīvu izaugsmi — laiku, kad daudz vairāk iepazinu pati sevi — savas stiprās puses, robežas un vērtības. Visspilgtākās atmiņas noteikti atstās cilvēki — klasesbiedri, skolotāji, sarunas starpbrīžos, kopīgie piedzīvojumi un arī pārdzīvojumi.

Latvijas mērogā ieguvi 2. vietu zinātniskajos lasījumos. Par ko bija tavs pētījums, un kā radās ideja tēmai?

Pētījums bija par 15—18 gadus vecu jauniešu izmantotajiem emocionālās manipulācijas mehānismiem ģimenes kontekstā. Mani vienmēr ir interesējusi cilvēku savstarpējā komunikācija un tas, kā emocijas ietekmē attiecības. Ģimenē cilvēki viens otru ļoti labi pazīst, tāpēc tieši tur bieži parādās dažādi komunikācijas veidi, kurus ikdienā pat nepamanām. Nereti manipulāciju uztver tikai kā kaut ko ļoti negatīvu vai ļaunprātīgu, bet pēc pētījuma veikšanas sapratu, ka realitātē viss ir daudz sarežģītāk. Dažreiz tas ir mēģinājums tikt sadzirdētam, aizstāvēties vai iegūt uzmanību no vecākiem. Šī atziņa tagad liek daudz rūpīgāk ieklausīties cilvēkos un saprast, cik individuāla ir katra pieredze un apstākļi.

Esi piedalījusies vairākās mācību priekšmetu olimpiādēs. Ko tas devis ārpus godalgām?

Visas olimpiādes man vairāk ir bijušas kā pārbaudījums sev pašai, nevis sacensība ar citiem. Esmu novērojusi, ka mūsdienās tiek normalizēta vienaldzība par nezināšanu un nevēlēšanos uzzināt. Cenšos no šīs domas izvairīties, saprotot, ka ilgtermiņā noteikti ir vērts mēģināt saprast vairāk un nepalikt pie virspusējā. Lai arī ir patīkami būt novērtētai, tas devis man ne tik daudz "sasniegumu sajūtu", cik ieradumu neapstāties un izprast sev interesējošo daudz pamatīgāk.

Kā izdodas apvienot mācības, konkursus un ikdienas dzīvi? Kā tajā vērtē

savas ģimenes lomu?

Katrai lietai ir savs laiks, arī man ir periodi, kad vairāk uzmanības jāvelta mācībām, un ir brīži, kad svarīgāk ir apstāties un atpūsties. Ar laiku saproti, ka nevar visu izdarīt vienlīdz labi vienlaikus.

Noteikti plāni dažreiz rada arī lielāku vilšanās sajūtu, ja viss nenotiek tieši tā, kā biji iedomājies. Tāpēc atstāju vietu tam, ka dzīve var aizvest arī citur, nekā sākumā domāji. To esmu iemācījusies no saviem vecākiem. Novērtēju, ka vecāki man vienmēr ir likuši justies saprastai un pieņemtai. Man nekad nav bijusi sajūta, ka mājās man kaut kas būtu "jāpierāda". Tas dod lielu iekšēju mieru, jo apzinos, ka drīkstu arī nogurt, kļūdīties vai kaut ko nepaspēt. Ļoti svarīgas man ir arī attiecības ar brāļiem un māsu — šķiet, ka tieši ģimenē cilvēks visvairāk iemācās gan pacietību, gan spēju priecāties par mazām lietām, gan arī savstarpēji pajokoties. Brālis nesen atzinīgi "uzteica" manu daudzpusību, sakot, ka esmu kā "pieci cilvēki vienā maskā". Manuprāt, tieši tāds atbalsts cilvēkam ilgtermiņā sniedz visvairāk.

Kādi ir tavi nākotnes plāni?

Pēc ģimnāzijas vēlos turpināt mācības jomā, kas saistīta ar cilvēkiem, psiholoģiju un sabiedrību. Man ir svarīgi darīt darbu, kuram redzu jēgu un kurā varu būt noderīga citiem, ne tikai darīt "darīšanas pēc".

Esi aktīva katoļu draudzes jauniete. Kā ticība un draudzes dzīve ietekmē tavu ikdienu?

Ticība man vairāk ir par iekšēju balstu nekā par ārēju "pareizību". Tā ļoti lielā mērā ir veidojusi manas vērtības un morāles normas, pēc kurām cenšos vadīties ikdienā — kā izturēties pret citiem, kā neuztvert visu tikai virspusēji. Protams, ne vienmēr tas izdodas, bet izveidotais pamats man palīdz atgriezties pie tā, kas patiesībā ir svarīgs. Esmu iemācījusies novērtēt ikdienu — priecāties par mazām lietām, kurām steigā bieži paskrienam garām. Par sarunām, cilvēkiem, mieru, iespēju vienkārši būt un piedzīvot. Tas palīdz nezaudēt līdzsvaru laikā, kad viss apkārt mainās ļoti ātri.

Mani priecē tas, ka Madonā ir tik daudz jauniešu, kuri ir daļa no draudzes dzīves. Dažreiz sabiedrībā ir stereotips, ka ticība jauniešiem vairs nav aktuāla, bet manā pieredzē tas ir atklājies pavisam pretēji. Tas iedvesmo, jo dod sajūtu, ka neesi viens savās vērtībās vai domāšanā.

Vai jauniešiem šodien ir svarīgi atrast vietu kopienā — skolā, draudzē, citur?

Jauniešiem īpaši svarīgi ir atrast vietu tur, kur nav jāizliekas vai nemitīgi jāpierāda sava vērtība. Vide ļoti ietekmē cilvēku — gan to, kā domā par sevi, gan to, kādus lēmumus pieņem. Tāpēc ir svarīgi būt starp cilvēkiem, kuri palīdz augt. Nereti neapzināmies, cik daudz patiesībā varam mācīties no skolasbiedru, draugu un domubiedru pieredzes. Mani visvairāk iedvesmo cilvēki, kuri ir patiesi tajā, ko dara. Ne vienmēr tie ir skaļākie vai pamanāmākie, bet tie, kuri spēj saglabāt cilvēcību arī tad, kad pašiem nav viegli. Tas ir iemesls, kāpēc būt kopienā, — tā ir iespēja gūt iedvesmu un iedvesmot.

Ko tu novēlētu jaunākiem par tevi?

Novēlu nebaidīties izmantot iespējas pat tad, ja sākumā šķiet, ka "neesmu pietiekami piemērots" vai "tas nav man". Taču to es vēlētu katram, ne tikai skolēniem. Ļoti bieži cilvēks pats sev uzliek lielākos ierobežojumus. Un papildus tam — mēģināt vairāk novērtēt pašu procesu, ne tikai rezultātu. Jo tieši cilvēki, sarunas, pieredzes un izaicinājumi parasti paliek atmiņā visilgāk.

Inese Elsiņa

KUNGA DEBESKĀPŠANAS SVĒTKI PĻAVIŅU DRAUDZĒ

Maija mēnesis ir bagāts ar daudziem liturģiskajiem svētkiem. 14. maijā Baznīca svin Kunga Jēzus Kristus debeskāpšanas obligātās svinības. Par godu šiem lielajiem svētkiem Pļaviņu draudzes padomes locekļi jau savlaicīgi domāja par to, kā mūsu kopienas titulsvētkos vairot Dieva godu un stiprināt ticību.

14. maijā skaisti greznotajā baznīcā svētki iesākās ar Vissvētākā Sakramenta uzstādīšanu, adorāciju, lūgšanu klusumā, kam sekoja Rožukroņa lūgšana, litānija, iespēja grēksūdzei. Svēto Misi celebrēja tēvs Jānis Vīlaks OSPPE un mūsu draudzes prāvests Pāvils Kamola. Mises laikā skaisti skanēja ciemiņu — Madonas draudzes kora — dziedājums. Tēvs Jānis Vīlaks atkal iepriecināja ar savām fotogrāfijām, kas grezno mūsu baznīcu. Uzmanīgi tās apskatījām un noklausījāmies viņa skaidrojumu par uzņemtajiem skatiem, fotogrāfiju tapšanu un sasaisti ar attiecīgo Krusta ceļa staciju.

Svētdien, 17. maijā, dievbijīgi piedalījāmies Svētajā Misē un procesijā ar Vissvētāko Sakramentu. Dievam upurējām iepriekš uzrakstītās pateicības un lūgumus. Svētku izskaņā baudījām koncertu, klausījāmies draudzes ansambļa, ko vada Natālija, izpildītās garīgās dziesmas. Skaistākās dziesmas izdziedāja Vija un Anita. Koncerta laikā iepriecināja arī prāvesta Pāvila dzejas rindas, ko no viņa otrā dzejoļu krājuma "Vīna pagrabā" lasīja Vija. Ar patiesu aizrautību uzņēmām Rūtas spēlētā saksofona melodijas. Koncerts aizkustināja dziļākās dvēseles stīgas. Abās dienās kopā ar ciemiņiem priecājāmies arī par bagātīgo sadraudzību pie svētku galda.

Kopumā svētkos guvām stiprinājumu un cerību, ka Kungs ir klātesošs un darbojas arī mūsdienās. Kunga debeskāpšanas dienā piedzīvotais rosināja pārdomāt, cik lielā mērā katra paša konkrētā rīcība atbilst Dieva gribai. Lai svētkos gūtais miers un prieks stiprina ikvienu ikdienas gaitās!

Biruta Irēna Osīte

UZTICĒT SAVU CEĻU DIEVAM

Piedalīšanās Pļaviņu draudzes titulsvētkos man atgādināja, ka Dievs ir klātesošs arī manā dzīvē. Viņš aicina pacelt acis un sirdi augšup — ar cerību, ticību un mīlestību, tāpat kā to redzam mūsu baznīcas altārgleznas bildē, kur Dieva skats ir vērsts uz debesīm. Svētkos piedzīvoju kopības sajūtu. Izjutu, cik nozīmīga ir piederība Baznīcai, kas ir ne tikai ēka, bet ticīgo kopiena, kur cits citu atbalstām un stiprinām. Tas ir ceļš uz garīgu augšupeju.

Bija iespēja pateikties Dievam, uzrakstot lūgšanu vai pateicību uz lapiņas un ieliekot to grozā. Kopā ar citu iesniegtajām pateicībām groziņš tika pasniegts kā upurdāvana Svētās Mises laikā.

Draudzes titulsvētki atgādināja, cik svarīgi ir apstāties, būt pateicīgiem un uzticēt savu ceļu Dievam, jo tas ved pretī gaismai Debesīs un Viņa klātbūtnei!

Anita Seikovska

PIRMĀS SVĒTĀS KOMŪNIJAS SVĒTKI MADONAS DRAUDZĒ

Madonas katoļu draudzē 31.maijā svinējām Pirmās Svētās Komūnijas svētkus. Svētdienas skolas nodarbības apmeklēja Māra, Katrīna, Artūrs, Rafaels, Kārlis, Ričards. Iepriekšējā dienā bērniem bija pārrunas ar priesteri Māri un pirmā grēksūdze. Svētku dienā viņiem pievienojās arī ģimnāziste Jolanta, kura apmeklēja jauniešu Alfu.

Svētdiena bija silta un jauka diena. Meitenes baltās kleitās un vainadziņos un zēni baltos kreklos izskatījās svinīgi un ļoti skaisti! Iedegtās sveces viņu rokās mirdzēja kā mazas Svētā Gara liesmiņas.

Paldies vecākiem par garīgo maizi bērnu audzināšanā! Prieks par visām ģimenēm, kuras nāk uz Svēto Misi, lai cik bērns ir liels vai mazs.

Paldies vecākiem par baznīcas rotāšanu un sadraudzību pēc Svētās Mises!

Novēlu bērniem turpināt garīgi augt un tuvāk iepazīt savu tuvāko draugu — Jēzu! Nākt uz baznīcu kopā ar ģimeni un svinēt Svēto Misi, izdzīvot kristīgās nometnes un svētceļojumus!

Svētdienas skolas skolotāja

Mārīte Indriksone

"MANA SIRDS IR PILNA MIERA UN PATEICĪBAS"

31. maijā Cesvaines baznīcā Svētdienas skolas trīspadsmit audzēkņi pieņēma Pirmo Svēto Komūniju. Sveicam Anci, Viktoriju, Elizabeti, Alīdu, Evelīnu, Gabrielu, Rihardu, Kalvi, Albertu, Jēkabu, Rūdi, Tomu un Evaldu. No 2025. gada oktobra līdz 2026. gada maija beigām tikāmies baznīcā, lai mācītos, iepazītu un iemīlētu Dievu, Baznīcu un satiktu kristiešus. Paldies ģimenēm par atbalstu bērnu dvēseļu izglītībā un skaistajiem Pirmās Svētās Komūnijas svētkiem. Padies Tēvam Jānim par lūgšanām un atbalstu skoliņas svētīgai norisei.

Uz jautājumu, par ko vēlos pateikties Dievam, mācoties Svētdienas skolā, atbild bērni.

Viktorija. Paldies par to, ka bija iespēja vairāk iemīlēt Dievu!

Kalvis. Paldies Dievam par to, ka esmu iepazinis Viņu šogad vairāk un iepazinies ar citiem ticīgajiem.

Elizabete. Mīļais Dievs, paldies par priecīgo laiku Svētdienas skolā, draugiem, spēlēm, dāvanām. Paldies skolotājai Inesei un Tēvam Jānim par lūgšanām, atbalstu, palīdzību un visu, ko esam iemācījušies.

Rihards. Es vēlos pateikt paldies par šo laiku, kad iepazinu Dievu un kļuvu par Viņa bērnu.

Jēkabs. Es saku paldies par to, ka pabeidzu Svētdienas skoliņu un saņēmu Pirmo Svēto Komūniju. Paldies arī par manu dzīvību un ģimeni.

Gabriela. Vēlos pateikties par siltajām sajūtām.

Ance. Paldies par to, ka iemācījos par Dievu vairāk nekā zināju. Iemācījos, ka jālūdzas no rīta un vakarā. Sāku vairāk lūgties.

Alberts. Paldies Dievam par nokārtotajiem testiem, par to, ka uzzināju daudz jauna, par draugiem. Paldies par jauko skolotāju Inesi. Pirmās Svētās Komūnijas dienā sajūtas bija lieliskas. Bija prieks un sajūsma.

Alīda. Dievam paldies par manu ģimeni, mājām un brīvo valsti.

Rūdis. Paldies Dievam, ka palīdzēja kļūt labākam attiecībās ar ģimeni un skoliņā varēju iemācīties vairāk par Dievu. Dievs piepildīja manu lūgšanu.

Evelīna. Paldies par iespēju kristīties un kļūt vienai no Dieva bērniem. Esmu pateicīga par to, ka Dievs mani uzklausīja, kad bija grūti un deva milestības sajūtu Svētdienas skoliņā! Dievs ir īsts un labs vienmēr!

Inese Zile, **Agra Veckalniņa** foto

PIEPILDĪTS LAIKS BAZNĪCU NAKTS PIEDĀVĀJUMĀ

Baznīcu nakts jeb Atvērto baznīcu dienas pasākums Madonas katoļu baznīcā 16. maijā sākās jau pulksten 17 ar lūgšanu par mieru pasaulē un Latvijā. Pārdomās dalījās draudzes pārstāves Anita un Sanita, dziesmas par mieru dziedāja draudzes ansamblis Daces Sinātes vadībā.

Turpinājumā svinējām Svēto Misi par Baznīcu nakts apmeklētājiem un viņu nodomiem. Mises ietvaros priesteris Māris Ozoliņš vadīja katehēzi "Baznīca un tās misija", kur skaidroja četru pāvestu — Pija XII, Pāvila II, Benedikta XVI un Franciska — lomu Baznīcas dzīvē. Dzirdējām četras Baznīcas sejas — četru pāvestu teoloģijas koncepciju un draudzes modeļu detalizētu portretu. Katram modelim ir sava unikālā metafora, prioritāte, misija un izpratne par Dievu.

Pēc Svētās Mises notika sadraudzība ar līdzpaņemtajiem groziņiem un jauniešu vadītās aktivitātes. Tuvāk iepazinām draudzes cilvēkus, atbildot anketās uz dažādiem jautājumiem, piemēram, — "Kurš šodien uz baznīcu nāca kājām?", "Kurš nedzīvo Madonā?", "Kurš ir veicis visus pavasara darbus dārzā?" utt. Grūtāks uzdevums bija salikt Bībeles pantus no atsevišķiem vārdiem, kas nodrukāti uz sagrieztām papīra lapiņām. Šo uzdevumu veica komandas. Tām veicās kā nu kurai, bet kopumā visas tika laistas uz baznīcu klausīties Varakļānu jauktā vokālā ansambļa "Nona" koncertu. Stunda

Madonas katoļu baznīcā dzied Varakļānu jauktais vokālais ansamblis "Nona".

pagāja nemanot, jo šis ansamblis tā prata aizraut klausītājus, ka aplausi pēc katras dziesmas nevarēja vien rimties. Pēc dziesmu noklausīšanās lūdzāmies "Tēvs mūsu" lūgšanu. Kam bija vēl spēks, varēja palikt uz filmu "Ceļā" par svētās Terēzes no Lizjē ģimeni.

Baznīcā joprojām ir skatāma arī jaunā mākslinieka Mārča O' Salivana zīmējumu izstāde "Krāsainā baznīca".

Šī bija iespēja draudzei pabūt kopā, un gaidīts bija ikviens arī no malas, kam ikdienā nav saskares ar Baznīcu.

Ineta Resne

PRIESTERISKĀS KALPOŠANAS JUBILEJAS

Šogad nozīmīgas ordinācijas jubilejas atzīmē vairāki Madonas dekanāta draudžu prāvesti, atskatoties uz ilgiem un piepildītiem kalpošanas gadiem.

Cesvaines un Lubānas draudžu gans — Tēvs Jānis Vīlaks OSPPE — atzīmē ordinācijas 25 gadadienu. Pļaviņu un Kokneses draudžu prāvests Pāvils Kamola jūnijā arī svin 25 gadus kopš ordinācijas priesterībā, savukārt Gulbenes un Alūksnes prāvests Ingars Stepkāns (attēlā) atzīmē 20 gadus kopš ordinēts par priesteri. Garīdznieku ilggadējā uzticība Dieva aicinājumam, pašaizliedzīgais darbs draudzēs un kalpošana cilvēkiem ir devusi nozīmīgu ieguldījumu gan vietējo draudžu dzīvē, gan Baznīcas misijā kopumā. Ordinācijas jubilejas ir pateicības un atskatīšanās brīdis, novērtējot gadu gaitā paveikto un lūdzot Dieva svētību turpmākajam kalpošanas ceļam.

Tā kā Madonas dekanātā kopš jūnija kalpojumu noslēdz priesteris Ingars Stepkāns, kas saņēmis nominātu turpmāk būt un kalpot Ogres katoļu draudzē, aicinājām viņu uz sarunu, atbildot uz vairākiem jautājumiem.

Šogad, priesteri Ingar, svinat ordinācijas 20 gadu jubileju. Atskatoties un atceroties jaunību — kas jūs uzrunāja priesteriskajam aicinājumam, kā atsaucāties šim ceļam — kalpot Dievam un cilvēkiem?

Mans aicinājums uz priesterību ir Dieva dāvana. Savā dzīvē nebiju plānojis kļūt par priesteri. Biju izveidojis pavisam citu dzīves plānu, bet nekur tajā nevarēju rast piepildījumu. Tikai vienīgi priesteriskajā aicinājumā dvēselē guvu gandarījumu un piepildījumu, kas izpaužas kā miers, pateicība par kalpošanu un vislielākās vērtības apzināšanās, lielākais prieks. Uzskatu, ka Dievs mani izvēlējās un uzrunāja nevis

manu talantu vai kāda īpaša nopelna dēļ, bet mans aicinājums ir nācis no draudžu lūgšanām par aicinājumiem. Esmu no Lielvārdes draudzes. Šajā draudzē bija tradīcija katru dienu lūgties par jauniem aicinājumiem. Uzskatu, ka mans aicinājums uz priesterību ir šīs draudzes cilvēku izlūgts.

Esat kalpojis vairākās draudzēs: Rīgā, Pļaviņās, Alūksnē, Gulbenē, Jaunpiebalgā. Kur ir vieglāk kalpot — mazākās draudzēs vai lielpilsētā?

Katrā draudzē ir savi izaicinājumi un sava bagātība, sava vērtība. Uz visām kopienām, kurās esmu kalpojis, skatos kā uz iespēju no šīs pieredzes pašam kļūt garīgā ziņā bagātākam. Mazās draudzēs, protams, ir vieglāk kalpot, jo kalpošanas slogs nav tik liels, bet arī aktīvo cilvēku tur ir daudz mazāk. Visas saimnieciskās lietas nelielajās draudzēs ir vairāk vai mazāk uz prāvesta pleciem. Savukārt lielā draudzē ir daudz cilvēku un vajadzību, lielāki izaicinājumi, bet, ja tā ir aktīva draudze, tad priesterim draudzes cilvēki atvieglo viņa kalpošanu. Tad prāvests var vairāk pievērsties garīgajām vajadzībām, ne tikai saimnieciskajām lietām. Uzskatu, ka katra draudze ir īpaša un katrā draudzē varam iemācīties un piedzīvot Dievu, satikt cil-

vēkus, kas ar sirdi un dvēseli kalpo Baznīcai. Tā arī ir lielākā bagātība gan draudzei, gan Baznīcai.

Ar kādām grūtībām esat saskāries kalpošanas laikā?

Katrs cilvēks sastopas ar grūtībām, bet ir grūtības, kuras var pārvarēt, kuras dara stiprākus un gudrākus, un tādas, kas pārbauda mūsu pašu gara spēku, vēlmi kalpot, vēlmi darboties. Tās otrās priesterim ir lielākais izaicinājums, lielākais pārbaudījums. Piemēram, kristības. Tās notiek katru gadu, esmu nokristījis desmitiem bērnu, bet pēc tam daudzus no šiem bērniem baznīcā neredzu. Tad aizdomājos — kāda tam visam jēga? Varbūt pēc gadiem desmit, divdesmit, piecdesmit cilvēks atnāks uz baznīcu, varbūt... Bet bieži ir tā, ka tam, ko mēģinu ielikt katehēzēs, evaņģelizācijā, mācībā, pretī saņemu vienaldzību. Cik gan manu kalpošanas gadu laikā ir salaulātu pāru! Bet viņus baznīcā neredzu. Vismaz — ne visus. Tad rodas jautājums, vai ir vērts censties, varbūt vienkārši tāpat vien salaulāt, nokristīt un atmest visam ar roku, neielikt tajā sirdi. Vienkārši formāli izdarīt. Lūk, šādas pārdomas, sāpes arī ir lielākais izaicinājums, ar ko priesterim jāsastopas. Cilvēku nepastāvība, vienaldzība.

Kas Jūs spēj iepriecināt vai patīkami pārsteigt?

Lielākais iepriecinājums ir Dieva klātbūtnes piedzīvošana. Kad dievkalpojuma laikā savās rokās varu turēt pašu Dievu — Kristu. Kad jūtu un redzu Svētā Gara darbību, kad redzu augļus, kā cilvēkus Dievs veido un uzrunā. Kaut nereti jūtos noguris, vājš, pat ne pietiekami labs, vienalga redzu šo Dieva darbību. Kā teicis apustulis Pāvils vēstulē filipiešiem: "Es visu spēju tanī, kas mani stiprina." (Flp 4,13)

Mēs, priesteri, spējam visu, kas mūs stiprina, jo tā ir Dieva apredzība un klātbūtne.

Iveta Dzērve, Inese Elsiņa

VIŅŠ GĀJA GARĀM... DOMAS, SKATOTIES ATTĒLU

Es atceros savu toreizējo lielo izbrīnu. Bija dziļa ziema. Nakts. Parasti šādos apstākļos gar māju staigāja tikai kādi dzīvnieki: zaķi, lapsas, stirnas. Dažreiz parādījās arī briedis, bet reti.

Jā, šķita, ka ārā bija kāda neparasta skaņa. Starp stipra vēja varenajām dziesmām, ar biezu kārtu apsnigušo koku krakšķiem bija kas vairāk — maigi skanēja zvaniņi vai kaut kas tiem līdzīgs. Bet tik klusi, tik nedroši... Nereaģēju. Nepiecēlos. Neatvēru durvis, lai pārbauditu. Diemžēl. Nodomāju, ka tie skan vienīgi manā galvā. Ka šie zvaniņi, kas skan, ir manas ilgas, kas ļauj pamanīt vairāk un vairāk — kā izsalkuši ļaudis, kas tuvojas un iedrošinās pieklauvēt pie manas sirds durvīm.

Manai toreizējai neatsaucībai varēja būt vēl viens iemesls. Mājiņa, kurā dzīvoju, nebija liela, toties apziņa, ka varu te dzīvot par brīvu un man ir viss nepieciešamais, nelika būt tik uzmanīgai un gaidīt šo īpašo brīdi, par kuru reiz biju dzirdējusi. Brīdi, kad Viņš ies garām. Man stāstīja, ka tas var notikt vienu vai divas reizes gadā, bet neviens nevarēja precīzi pateikt ne dienu ne stundu. Atceros, ka, dzirdot šo stāstu, nemiers un ilgas uz brīdi pārņēma, aptina manu sirdi. Kurš no mums, dzirdot stāstu par citām zemēm, par mieru, prieku un pilnību, kura tur dota, nesāktu sapņot? Kaut mirkli. Bet tas skanēja kā teiksma. Taču katrā pasakā ir daļa no patiesības, nodomāju, tikai... Tik maz no manas zemes iedzīvotājiem Viņu bija redzējuši. Arī tāpēc šos stāstus neattiecināju uz sevi. Necerēju, ka kāds mani paaicinās; ka gribēs sev paņemt līdzi, izmainīt manu

dzīvi, apdāvināt ar ko jaunu un skaistu...

Atzīšos, ka pēc šīs šķietamās zvaniņu skaņas vēl kādu laiku cīnījos ar sevi, domājot, vai nebūtu labāk celties, atvērt durvis un pārliecināties, vai kāds tomēr neiet manai mājai garām. Bet paliku sēžot. Vai gaidīju izteiksmīgāku skaņu?

Kad sirds nemiers pieauga, paņēmu lampu. Aizskrēju līdz durvīm. Pat neiedomājos paķert siltāku kažoku. Atvēru un izskrēju ārā.

Liels bija izbrīns, kad ieraudzīju — patiešām Viņš gājis garām! Manai mājai garām! Sapratu to uzreiz, kad tālumā pamanīju mazu gaismiņu. Tā nīkuļoja, jo mežā aiz paugura pūta stiprs vējš, kas rāva sev līdzi sniegpārslu mākoņus. Neticēju savām acīm. Vai tiešām šodien ir diena, kad arī es varēju būt paaicināta? Diena, kad Viņš iet garām? Atjēdzos, ka man rokās ir lampa. Pacēlu to augstāk, lai pārbaudītu apkārtni un pārliecinātos, vai redzēšu pēdas. Jā, mājas tuvumā sniegā joprojām bija redzamas pēdas. Vējš nebija paspējis tās pārklāt ar sniega kārtu. Domāju, ko darīt: skriet pakaļ tūlīt; savākt mantas un mēģināt sekot pēc brīža; vai tomēr ir jau par vēlu?

Tad manu uzmanību piesaistīja neparasta blāzma, kas bija redzama pie apvāršņa. Kopā ar gaismiņu, kas vāji spīdēja priekšā, ar pēdām, kas bija redzamas mājas tuvumā, kopā ar atmiņām par zvaniņu maigo skaņu tā bija vēl viena zīme, ka patiešām Viņš devies uz turieni, uz Apsolīto Zemi, par kuru man kādreiz stāstīja. Tajā brīdi es atminējos, ka senos stāstos par dienu, kad Viņš ies garām, tika pieminēta arī īpaša zīme. Ka garām iešanas dienā no sapņu zemes tiks sūtīta zīme, kas tiem, kuri atvērs durvis, palīdzēs ieticēt. Zīme, kas kā silts sveiciens no tāluma iedrošinās doties uz turieni. Zīme, kas pārliecinās, ka tā nav pasaciņa bērniem.

Vai redzi, kā tagad es izskatos un jūtos? Es priecājos, ka toreiz paņēmu vajadzīgās mantas, izgāju no sirds mājām un uzsāku skriet pakaļ. Un stāstu to tāpēc, lai arī tu, kad dzirdēsi maigus zvaniņus vai šķietamu, maigu klauvēšanu pie savas sirds durvīm, būtu gatavs piecelties un atvērt. Lai censtos pārbaudīt, kas īsti tev iet garām.

Priesteris **Pāvils Kamola**

PIRMĀS SVĒTĀS KOMŪNIJAS SVĒTKI GULBENĒ

24. maijs, Svētā Gara nosūtīšanas svētki. Gulbenes katoļu draudzei tie ir dubulti svētki. Priecīgi, baltos tērpos ģērbti, ar degošām svecēm rokās, prāvesta un ministranta pavadībā svinīgi baznīcā ienāk septiņi bērni, kuri pēc brīža pieņems pašu dārgāko — Jēzu Euharistijā.

Pēc kopīgas Svētā Gara himnas nodziedāšanas svētki turpinās. Kā pateicību Dievam bērni pienes upurdāvanas: degošu sveci — pateicība par kristības sakramentā saņemto žēlastību; darba burtnīcas, ko pildīja, lai gūtu gudrības, gatavojot sirdis šai īpašai dienai; ziedus — pateicība par dzīvības dāvanu, vecākiem; pīrāgus — ikdienišķo maizi, lai spētu dalīties ar tiem, kam tās pietrūkst; augļus — prieka simbols, ko varam smelt no Dieva klātbūtnes mūsu dzīvē; vīnu, ūdeni un hostiju, lai varam stiprināties un liecināt par Kristu.

Svarīgais mirklis ir klāt — četras meitenes un trīs zēni dodas saņemt Dzīvo Dievu. Noslēgumā tiek izteikti pateicības vārdi prāvestam Ingaram Stepkānam par īpaši sestdienas vakaros celebrētajām bērnu Misēm, sprediķiem, sarunām, atbalstu, iejūtību, sapratni, kā arī katehētei Palmīrai par bērnu sagatavošanu. Un īpaša pateicība Jēzum, kurš vēlas satikties ar katru cilvēku īpašā veidā — zem Euharistijas zīmēm.

Bērni septiņus mēnešus ik sestdienu cītīgi apmeklēja katehēzes nodarbības, Svētās Mises, kā arī maijā pieņēma pirmās grēksūdzes Sakramentu, kas radīja īpašu satraukumu, bet reizē prieku.

Lai bērnus stiprinātu, draudzes locekļiem tika piedāvāts izvilkt zīmītes ar bērnu vārdiem, kurus apņemt savās lūgšanās. Pateicība Dievam un visiem, kas atbalstīja bērnus šajā ceļā! Lai bērni nekad nebeidz ilgoties un pieņemt Jēzu Euharistijā!

Palmīra Gailīte

AICINĀJUMS DZIEDĀT UN LŪGTIES

No 1. līdz 3. jūlijam Liepājas Sv. Dominika baznīcā notiks liturģiskās mūzikas darbnīcas "Miers jums!", kuras vadīs poļu komponists, diriģents un kora pedagogs Piotrs Palka. Uz tām aicināti dalībnieki no visas Latvijas, īpaši no draudzēm un koriem, kuri vēlas augt gan muzikāli, gan garīgi.

Darbnīcu nosaukums aizgūts no Kristus sveiciena mācekļiem pēc augšāmcelšanās: "Miers jums!" Šis miers ir vairāk nekā tikai emocijas vai labs noskaņojums — tā ir Dieva klātbūtne, kas stiprina, dziedina un vieno. Tādēļ darbnīcas nav tikai mēģinājumi un dziedāšana. Tās ir arī kopīga lūgšana, Svētā Mise, sadraudzība un laiks, kurā ļaut Dievam uzrunāt caur mūziku.

Piotrs Palka ir viens no pazīstamākajiem katoļu komponistiem Polijā. Viņa dziesmas skan draudzēs, rekolekcijās un lūgšanu vakaros daudzās valstīs. Arī Latvijā viņš jau vairākkārt vadījis meistarklases un mūzikas darbnīcas.

Šogad darbnīcu dalībnieki apgūs vairākas jaunas garīgās dziesmas, no kurām daļa latviešu valodā izskanēs pirmo reizi. Noslēgumā 3. jūlijā Liepājas Sv. Dominika baznīcā notiks Svētā Mise un koncerts, kurā kopkoris muzicēs kopā ar Liepājas Mūzikas, mākslas un dizaina vidusskolas stīgu ansambli "Amber Strings".

Piedalīties var ikviens — gan pieredzējuši dziedātāji, gan cilvēki bez iepriekšējas kora pieredzes. Svarīgākais ir vēlēšanās dziedāt un būt kopā.

Dalībniekiem, kuri pieteiksies līdz 14. jūnijam, organizatori var palīdzēt ar naktsmītnēm un ēdināšanu.

Plašāka informācija un pieteikšanās: *https://ej.uz/darbnicasmiersjums vai WhatsApp 27068574*.

Kristīne Locika

PAMUDINĀJUMI. UZDEVUMS IKVIENAM

"Priecājieties iekš Tā Kunga vienumēr, es vēlreiz teikšu, priecājieties! Jūsu lēnība lai kļūst zināma visiem cilvēkiem; Tas Kungs ir tuvu. Nezūdieties nemaz, bet jūsu lūgumi lai nāk zināmi Dieva priekšā ar pateicību ikvienā pielūgšanā un lūgšanā. Un Dieva miers, kas ir augstāks par visu saprašanu, pasargās jūsu sirdis un domas Kristū Jēzū."

Bībelē lasiet Pāvila vēstuli filipiešiem (Flp), kas ir viena no Jaunās Derības grāmatām, ko apustulis Pāvils ap 60.–62. gadu pirms mūsu ēras sūtīja Filipu draudzei, esot apcietinājumā. Tās galvenais mērķis ir iedrošināt ticīgos, pateikties par viņu atbalstu un aicināt dzīvot vienotībā, pazemībā un priekā. Skatiet Flp 4, 4-7 pantus un tabulā atrodiet desmit vārdus!

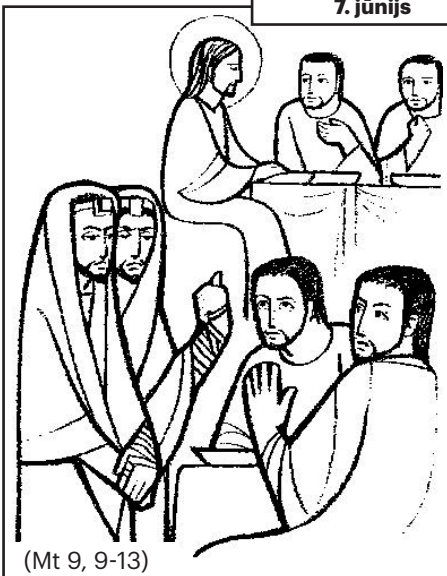
Priecāsimies un pateiksimies par Dieva radītās dabas skaistumu!

Palmīra Gailīte

S	A	P	L	Ū	G	Š	A	N	Ā
A	U	R	U	K	E	P	E	C	Ā
M	N	A	N	G	A	R	I	I	J
I	A	Š	F	S	V	I	T	E	U
E	R	S	D	I	E	E	S	H	V
R	D	O	S	Z	R	D	I	T	U
G	L	M	A	S	I	O	S	Ā	T

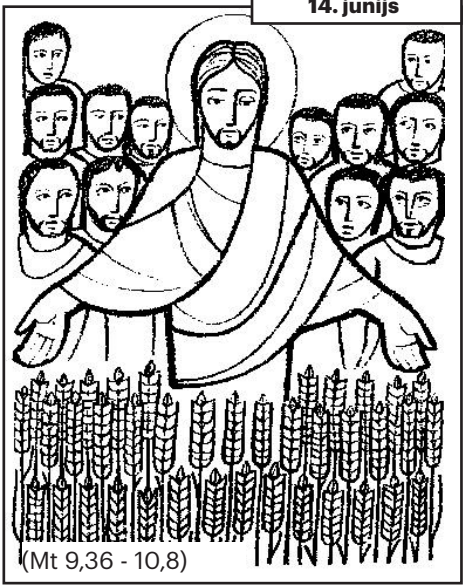
Svētdienas Evaņģēlijs

7. jūnijs

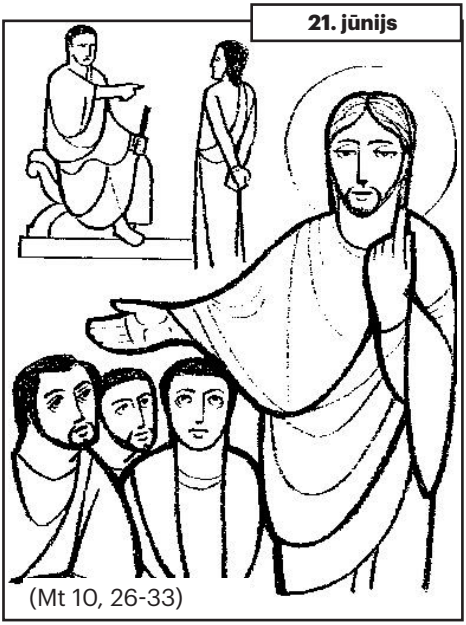
(Mt 9, 9-13)

14. jūnijs

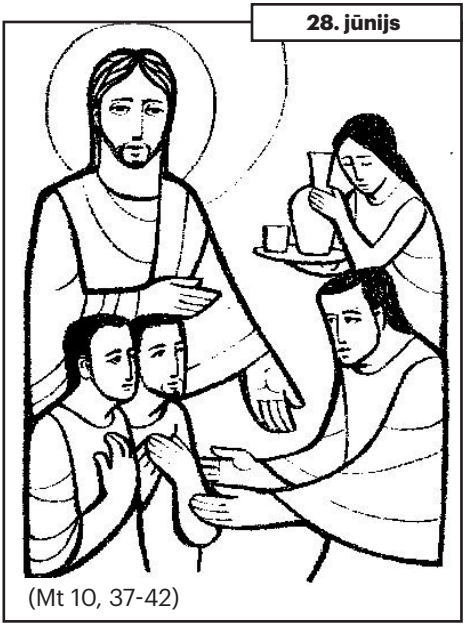
(Mt 9,36 - 10,8)

21. jūnijs

(Mt 10, 26-33)

28. jūnijs

(Mt 10, 37-42)

LŪGŠANA

"Vismīļākā Māmiņ,
Rītausmas Vārtu Dievmāte,
Miera gaišais dziļums,
Gudrības ala,
Mīlestības raktuve,
Piedošanas spožums,
Svētību žests,
Atļauj man atgriezties pie Tevis..."

no Irēnas Duhovskas grāmatas
"Pārdomas kopā ar t. Staņislavu"

Madonas Kristus Karaļa draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš (t. 29191335)
Konts: LV19UNLA0095132107450
Mājaslapa: www.madonasdraudze.lv

Alūksnes Svētā Bonifācija draudze

Prāvests priesteris Ingars Stepkāns (t. 29479873)
Konts: LV51UNLA0050000623546

Gulbenes Vissvētākā Sakramenta draudze

Prāvests priesteris Ingars Stepkāns (t. 29479873)
Konts: LV49PARX0012759900001
Mājaslapa: www.gulbenes.rkd.lv

Jaunkalsnavas draudze

Prāvests priesteris Pāvils Kamola (t. 27464820)

Lubānas Svētās Ģimenes draudze

Prāvests Tēvs Jānis Vīlaks OSPPE (t. 26471142)

Cesvaines Vissvētākās Jaunavas Marijas Bezvainīgās Sirds draudze

Prāvests Tēvs Jānis Vīlaks OSPPE (t. 26471142)
Konts: LV44HABA0551033034903
Mājaslapa: www.cesvainesbaznica.lv

Ērgļu Svētā Krusta draudze

Prāvests priesteris Arnis Maziļevskis (t. 29397048)

Pļaviņu Kunga Debeskāpšanas draudze

Prāvests priesteris Pāvils Kamola (t. 27464820)
Konts: LV83HABA0551036163033
Mājaslapa: www.plavinu-kokneses-katoludraudzes.net

Pateicība visiem, kas ziedojat! Izmantojiet arī turpmāk iespēju ziedot baznīcu uzturēšanai un komunālo rēķinu segšanai. Ziedojumus sūtīt uz dekanāta draudžu kontiem!

„KĀPT KALNĀ"

Izdevuma redakcija: draudžu priesteri, Inese Elsiņa, Aija Mālniece, Iveta Dzērve, Palmīra Gailīte, Diāna Lozko, Anita Seikovska. Vāka ilustrācijas autore – Helēna Vilde.

Lappušu nosaukumos – citāti no 69. psalma.
Makets: Dace Sniedze. Iespiests: SIA „Erante".
Vēlamais ziedojums par izdevumu, sākot no 1 eiro.

Ikdienā noderīgi mediji: telos.lv. „Radio Marija"; katolis.lv; „Katoļu Baznīcas Vēstnesis", https://elias-ala.com/